

Sygn. akt II K 667/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Ochal

Protokolant: Karolina Sieńkowska

Bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 18 grudnia 2017 roku, 12 lutego 2018 roku sprawy:

A. W. syna M. i E. z domu P., urodzonego (...) w C.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 sierpnia 2017 roku w ruchu lądowym, na drodze publicznej w D. pow. (...), woj. (...) kierował samochodem m-ki N. nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 1,04 mg/l i 1,02 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.,

orzeka:

1. oskarżonego A. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k. i na tej podstawie skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności
2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. W. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych
4. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 sierpnia 2017 roku godz. 14:35 do dnia 13 sierpnia 2017 roku godz. 12:30 co stanowi jeden dzień pozbawienia wolności
5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa .

Sygn. akt II K 667/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całego zgromadzonego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 12 sierpnia 2017 roku A. W. swoim samochodem marki N. o numerze rejestracyjnym (...) udał się w rejon stacji kolejowej w C.. Na miejscu spotkał się z J. Ł., W. R., K. J. w towarzystwie których spożywał alkohol. A. W. spożywał alkohol w postaci piwa i wódki. Następnie Ł. J., R. W. i K. J. wraz z A. J. wsiedli do samochodu należącego do A. W. i około godziny 14:00 ruszyli drogą prowadzącą w kierunku K.. Zbliżając się w rejon skrzyżowania w kierunku miejscowości

D., A. J. swoim samochodem zjechał na prawe pobocze. W tym czasie poruszający się za nim samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) Ł. R. podjął manewr omijania stojącego na poboczu pojazdu. W tym czasie A. W. ruszył z pobocza i uderzając w prawy bok samochodu marki S.. A. W. odjechał z miejsca zdarzenia poruszając się w kierunku miejscowości D.. Ł. R. swoim samochodem udał się za kierującym samochodem marki N., po drodze pasażer K. Z. wezwał na interwencję policję. Po przejechaniu kilku kilometrów samochód N. zatrzymał się, zaś jadący za nim samochodem marki S. Ł. R. obserwował, iż z miejsca kierowcy samochodu wysiadał A. W.. Przybyli na miejsce funkcjonariusze policji I. L. (1) i Ł. M. w czasie przeprowadzonej rozmowy z uczestnikami zdarzenia stwierdzili, iż od A. W. wyczuwalna jest silna woń alkoholu, miał on zaburzoną równowagę i belkotliwą mowę. Następnie funkcjonariusze policji dokonali sprawdzenia kierujących pojazdami na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. U A. W. podczas pierwszego badania o godz. 15⁰³ stwierdzono zawartość alkoholu w ilości 1,04 mg/l, zaś podczas drugiego badania o godz. 15¹⁸ 1,02 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego (k. 15-16, k. 45-46), zeznań świadków I. L. (1) (k. 46-47), Ł. M. (k. 47-48), Ł. R. (k. 48-49), K. Z. (k. 55-56), P. M. (k. 56), M. M. (k. 56) oraz dowodów z dokumentów w postaci: protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego (k. 2), świadectwa legalizacji (k. 4), protokołu zatrzymania osoby (k. 7).

Oskarżony A. W. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Przesłuchany na rozprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wskazał w nich, iż w dniu 12 sierpnia 2017 roku zanim wsiadł za kierownicę samochodu spożywał alkohol. Oskarżony podał, iż spożywał piwo i wódkę znajdując się na stacji kolejowej w C.. Znajdując się na stacji poznał kilka osób, z którymi spożywał alkohol. Przed przyjazdem na stację nie spożywał alkoholu. Czuł, że jest w stanie nietrzeźwości, miał chwiejny krok. Wydawało mu się, że jak jechał samochodem to poruszał się prosto. Oskarżony nie był w stanie wytłumaczyć dlaczego zdecydował się na prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Od stacji kolejowej przejechał około 5 kilometrów, zwracał uwagę na znaki drogowe. Samochód S. wyjechał od strony D. i skręcał w lewo zaś oskarżony jechał prosto. Oskarżony podał również, iż możliwe jest, że gdyby nie wsiadł pijany do samochodu i nie prowadził samochodu w stanie nietrzeźwości, to by nie doszło do zdarzenia.

Oceniając wyjaśnienia złożone przez oskarżonego A. W. Sąd przyznał im walor wiarygodności, są one bowiem jasne, spójne, znajdują potwierdzenie w zgromadzonym przez Sąd materiale dowodowym, w tym poczynionych ustaleniach faktycznych. Sąd miał również na uwadze, iż składając wyjaśnienia, oskarżony nie miał interesu w tym, aby obciążać samego siebie.

Oskarżony A. W. był uprzednio karany (informacja o karalności k. 36,37, k. 42). Oskarżony nie posiada prawa jazdy i nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 52-53).

Sąd jako w pełni wiarygodne uznał zeznania świadka I. L. (1), są one bowiem jasne, spójne, pełne, adekwatne do udziału w sprawie. Świadek jest funkcjonariuszem policji, brała udział w interwencji po zatrzymaniu oskarżonego. Świadek nie widziała, kto kierował samochodem marki N., jednak od uczestników zdarzenia uzyskała informację, iż był to oskarżony. I. L. (1) nie pamiętała wszystkich szczegółów i okoliczności interwencji z uwagi na dużą ilość podobnych zdarzeń.

W ocenie Sądu na przyznanie waloru wiarygodności zasługiwały zeznania świadka Ł. M., który wspólnie z I. L. (1) brał udział w interwencji. Relacja świadka jest jasna, spójna, znajduje potwierdzenie w zeznaniach I. L. (2). Ł. M. podał, iż oskarżony został wskazany jako kierujący samochodem N., sam oskarżony również przyznał się do kierowania pojazdem i dlatego też pasażerowie nie byli badani na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Świadek podał także, iż przebieg zdarzenia przedstawiony przez wszystkich pasażerów obu samochodów pokrywał się.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył relację świadka Ł. R., uznając, iż jest ona jasna, spójna, pełna adekwatne do udziału w sprawie. Świadek w swojej relacji opisał, iż po kolizji poruszał się cały czas za samochodem oskarżonego, w odległości ok. 100-150 metrów. Widział jak po zatrzymaniu się samochodu N. z miejsca przeznaczonego dla kierowcy wysiadał oskarżony. Świadek podał także, iż w czasie jazdy oskarżony zmieniał trajektorię jazdy, przekraczał swój pas.

Relacja świadka K. Z. również zasługiwała na przyznanie jej w pełni waloru wiarygodności, jest ona bowiem jasna, spójna, pełna, adekwatna do udziału w sprawie. Świadek wskazał, iż był pasażerem samochodu prowadzonego przez Ł. R.. Świadek jechał w samochodzie, który poruszał się za samochodem oskarżonego. A. W. poruszał się środkiem drogi, kiedy zjechał na pobocze i Ł. R. zaczął go omijać, oskarżony ruszył i uderzył w bok samochodu. Następnie pojechali za samochodem oskarżonego. Kiedy samochód się zatrzymał to z miejsca kierowcy wysiadał oskarżony, świadek zauważył wtedy, że oskarżony znajdował się pod wpływem alkoholu.

W ocenie Sądu również zeznania świadków P. M. i M. M. zasługują na walor pełnej wiarygodności, bowiem są one jasne, spójne, pełne adekwatne do udziału w sprawie. Z relacji świadków, którzy byli pasażerami Ł. R. wynika, iż widzieli oni, iż kierujący samochodem N. zachowywał się dziwnie, poruszał się nie swoim pasem ruchu. Miał bełkotliwą mowę.

Sąd jako w pełni wiarygodne uznał dowody z dokumentów zgromadzone i ujawnione w toku postępowania, zostały one sporządzone przez osoby do tego uprawnione, żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności ani autentyczności, do czego Sąd również nie znalazł podstaw, zaś w połączeniu z osobowymi źródłami dowodowymi, dokumenty te pozwoliły na odtworzenie pełnego przebiegu zdarzenia z dnia 12 sierpnia 2017 roku.

A. W. został oskarżony o to, że w dniu 12 sierpnia 2017 roku w ruchu lądowym, na drodze publicznej w D. pow. (...), woj. (...) kierował samochodem m-ki N. nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 1,04 mg/l i 1,02 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 178a § 1 kk sankcjonuje prowadzenie, w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Istota tego czynu polega na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Już sam tylko fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą wypełnienie ustawowych znamion przestępstwa, chociażby pojazd był prowadzony całkowicie prawidłowo, a sprawca nie naruszył żadnej innej zasady bezpieczeństwa w ruchu i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. Kierowanie pojazdem przez osobę będącą w stanie nietrzeźwości stanowi naruszenie zasady bezpieczeństwa ruchu. Wina sprawcy odnośnie popełnionego przez niego czynu stanowi w myśl art. 1 § 3 kk materialny element przestępstwa. Przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk może być popełnione tylko z winy umyślnej co oznacza, że sprawca świadomie wykonuje czynności, których konsekwencją jest spowodowanie skutków określonych w w/w przepisie. W orzecznictwie przyjmuje się powszechnie, że postępowanie umyślne to postępowanie świadome z przewidywanymi w przyszłości konsekwencjami. Czyn z art. 178a § 1 kk, którego dopuścił się oskarżony jest nadto przestępstwem formalnym, karalne jest samo poruszanie się pojazdem.

Stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość (zob. art. 115 § 16 k.k.). Bezsporne jest, iż oskarżony znajdował się właśnie w takim stanie, gdy kierował samochodem, gdyż wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wynosił 1,04 mg/l, 1,02 mg/l.

Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była znaczna. Należało mieć na uwadze fakt naruszenia przez oskarżonego jednej z podstawowych reguł ostrożności, jaką stanowi bezwzględny zakaz prowadzenia pojazdów nie tylko w stanie nietrzeźwości, ale nawet po użyciu alkoholu. A. W. znajdował się w stanie, który zgodnie z literaturą przedmiotu określany jest jako dezorientacja (zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu od 0,7 do 1,2 mg/l), a jego objawy to: chaos myślowy, zawroty głowy, wyolbrzymiony strach, agresja lub smutek, utrata spostrzegania koloru i kształtu, nadmierna ruchliwość, słabsze odczuwanie bólu, trudności w odczuwaniu równowagi, niewyraźna, bełkotliwa mowa, możliwość wystąpienia śpiączki. Ponadto przyjmuje się w literaturze przedmiotu, że stężenie

alkoholu w wydychanym powietrzu już w granicach 0,2 - 0,4 promille może powodować zaburzenia wzroku objawiając się drganiem gałek ocznych, co prowadzi do zaburzeń ostrości widzenia i pola widzenia oraz jego głębi. Pojawia się wówczas zjawisko tzw. „ciemnego tunelu”, polegające na zawężeniu pola widzenia i zmniejszeniu zdolności równoczesnego odbierania większej liczby bodźców. Zwraca się również uwagę, iż po spożyciu niewielkich dawek alkoholu zagrożenie dla otoczenia wynika z nieuzasadnionego wzrostu zaufania do swoich umiejętności, przy czym nie występują wyraźne zewnętrzne objawy zatrucia, a ponadto osoba, która spożywa alkohol, sama nie zdaje sobie sprawy z występujących zaburzeń. Wskazuje się również, że etanol już w stężeniu 0,4 ‰ (co odpowiada ok. 0,2 mg/l) może powodować trudności w rozpoznawaniu obiektów o małym rozmiarze oraz zaburzać zdolności adaptacji wzroku do światła i ciemności (por. Ryszard A. Stefański, Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, Warszawa 2003, s.761 - 762).

Sąd na podstawie powyższych okoliczności nie miał wątpliwości, iż oskarżony A. W. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k. i w dniu 12 sierpnia 2017 roku kierował samochodem marki N. o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,04 i 1,02 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach podał, iż tego dnia spożywał alkohol w postaci wódki i piwa, a następnie wspólnie z trzema innymi osobami wsiadł do samochodu i udał się w kierunku miejscowości K.. Oskarżony przed skrętem do D. miał kolizję z samochodem marki S., w związku z czym Ł. R. udał się za samochodem oskarżonego, zaś pasażer Ł. K. Z. wezwał na miejsce funkcjonariuszy Policji. Zarówno funkcjonariusze Policji, jak też świadkowie wskazywali, że zachowanie oskarżonego, w tym bełkotliwa mowa, jazda niewłaściwym pasem ruchu, przekraczanie pasa ruchu wskazywały, iż znajduje się on w stanie po spożyciu alkoholu, co potwierdziły przeprowadzone badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Z relacji świadków Ł. R., K. Z., P. M. i M. M. jednoznacznie wynika również, że oskarżony poruszał się w ruchu lądowym, drogą publiczną w miejscowości D., zaś z relacji oskarżonego wynika, iż pokonany przez niego odcinek drogi rozpoczął się w rejonie stacji kolejowej w C..

Zgodnie z art. 9 § 1 k.k. czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi. Sąd uznał, że oskarżony umyślnie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. A. W. miał pełną świadomość swojego zachowania decydując się na prowadzenie pojazdu po tym jak uprzednio spożywał alkohol w postaci wódki i piwa.

Sąd uznał, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu była znaczna, oskarżony bowiem znajdując się w znacznym stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,04 i 1,02 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, podjął decyzję o kierowaniu pojazdem. A. W. w czasie kiedy poruszał się samochodem, nie posiadał prawa jazdy, dodatkowo zdecydował się zabrać ze sobą trzech pasażerów.

Wobec powyższego Sąd uznając winę oskarżonego za udowodnioną i nie budzącą wątpliwości i przypisał mu popełnienie zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k.

Przy wyborze kary i jej wymiarze Sąd kierował się dyrektywą art. 53 § 1 i 2 k.k., odnosząc ją w szczególności do stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości czynów, biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć. Sąd wymierzając oskarżonemu karę uwzględnił również motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Sąd mając na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k. uznał, że okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego sposób życia wskazują, iż w przypadku oskarżonego jedynie kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jest w stanie spełnić swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze jak również w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd decydując o wymiarze kary wziął pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące jak również obciążające oskarżonego. Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę, to, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę. Okoliczności obciążające z kolei stanowił wysoki stopień nietrzeźwości, w którym znajdował się oskarżony oraz to, że pomimo bardzo młodego wieku oskarżony był już wielokrotnie karny, w tym również na kary pozbawienia wolności z warunkowym

zawieszeniem ich wykonania. Z tych też względów Sąd uznał, iż w przypadku oskarżonego kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą i wyważoną, pozwoli oskarżonemu zrozumieć naganność jego zachowania, tak aby w przyszłości nie wchodził on ponownie w konflikty z prawem. W ocenie Sądu dotychczasowa wielokrotna karalność oskarżonego, który pracuje jedynie dorywczo wskazuje, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie w stanie odnieść swoje cele. Aktualnie obowiązujące przepisy nie pozwalały bowiem na warunkowe zawieszenie wykonania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego, który w wieku 26 lat był już pięciokrotnie skazywany, nie można przyjąć na tyle pozytywnej prognozy kryminologicznej, która pozwalałaby na wymierzenie mu kary grzywny bądź kary ograniczenia wolności. Sąd miał na uwadze, iż oskarżony popełniając kolejne przestępstwo okazał swój lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego. Nadto w ocenie Sądu orzeczonej wobec A. W. kara czterech miesięcy pozbawienia wolności pozwoli mu również wyciągnąć właściwe wnioski na przyszłość, tak by miał on pełną świadomość konsekwencji swojego zachowania, w tym także aby wziął pod uwagę, że swoim zachowaniem naraził on nie tylko siebie oraz pasażerów, ale również innych uczestników ruchu drogowego na niebezpieczeństwo, co uwypukliło się tym, że prowadząc pojazd doprowadził do zderzenia z omijającym jego pojazd samochodem marki S.. Jednocześnie mając na uwadze postawę oskarżonego i wyrażoną w toku postępowania skruchę, z której wynika, iż zrozumiał naganność swojego zachowania, Sąd wymierzył oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, uznając, że kara 4 miesięcy pozbawienia wolności będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów prewencji indywidualnej i oskarżony nie wróci więcej na drogę postępowania niezgodnego z prawem.

Zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, uznając, iż okres ten będzie wystarczający. Sąd miał na uwadze, iż wyłączenie oskarżonego z ruchu jako kierowcy przez okres trzech lat nie tylko przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa, ale również pozytywnie wpłynie na oskarżonego i pozwoli mu wyciągnąć właściwe wnioski na przyszłość tak by w przyszłości swoim zachowaniem nie zagrażał bezpieczeństwu w ruchu drogowym.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych. Orzeczenie świadczenia pieniężnego w przypadku oskarżonego miało charakter obligatoryjny, zaś jego celem jest m.in. wsparcie instytucji, która zajmuje się pomocą m.in. osobom pokrzywdzonym przestępstwem oraz osobom im najbliższym, zwłaszcza pomoc medyczną, psychologiczną, rehabilitacyjną, prawną oraz materialną.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 12 sierpnia 2017 roku godz. 14:35 do dnia 13 sierpnia 2017 roku godz. 12:30, przyjmując, iż jeden dzień stanowi okres 24 godzin, zaś jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze, że oskarżony nie posiada majątku, utrzymuje się z prac dorywczych osiągając niewysokie dochody wynoszące 1500 złotych i konieczność uiszczenia świadczenia pieniężnego, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.k. zwolnił oskarżonego w całości od kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa. W ocenie Sądu konieczność uiszczenia kosztów sądowych, byłaby dodatkową dolegliwością, która w negatywny sposób wpłynęłaby na możliwość utrzymania siebie przez oskarżonego.